ALMOUR

UVNITŘ ZEMĚ

NĚKDY MUSÍME ZTRATIT CESTU,
ABYCHOM NAŠLI SAMI SEBE.

UVNITŘ ZEMĚ

Název knihy

UVNITŘ ZEMĚ

Autor: ALMOUR

Vydal: ALMOUR Publishing, Bratislava
Rok vydání: 2026

ISBN (brožovaná kniha) 978-80-570-7814-2
ISBN (epub) 978-80-570-7841-8
ISBN (mobi) 978-80-570-7842-5
ISBN (pdf) 978-80-570-7840-1
EAN 9788057078142

Copyright © 2025 ALMOUR
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do vyhledávacího systému ani šířena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky bez předchozího písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací použitých v recenzích.

Upozornění.

Tato kniha je dílem fikce. Jména, postavy, organizace, místa a události jsou produktem autorovy fantazie nebo jsou použity fiktivním způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo organizacemi je čistě náhodná.

KAPITOLY

Kapitola 1 – Kdo jsem a co dělám
Kapitola 2 – Můj otec
Kapitola 3 – Medi-Borg
Kapitola 4 – Suzy
Kapitola 5 – Moji pacienti
Kapitola 6 – Tajemství spodního podlaží
Kapitola 7 – Návrat Suzy z výzkumné cesty
Kapitola 8 – V berlínském centru DAZ
Kapitola 9 – Ztráta
Kapitola 10 – Willy a jeho zjištění
Kapitola 11 – Těžké časy
Kapitola 12 – Kyber-humanoidní program
Kapitola 13 – Cesta do Bosny
Kapitola 14 – Pyramidy a tunely
Kapitola 15 – Nečekané setkání
Kapitola 16 – Do nitra Země
Kapitola 17 – Portál
Kapitola 18 – Svět, který neměl existovat
Kapitola 19 – Mezi Ariany
Kapitola 20 – Návštěva křišťálové pyramidy
Kapitola 21 – Před radou starších
Kapitola 22 – Život v osadě
Kapitola 23 – Patřím sem vůbec?
Kapitola 24 – Na komunitní oslavě
Kapitola 25 – Nepříjemné setkání
Kapitola 26 – Astrální cestování

Kapitola 27 – Příprava na návrat
Kapitola 28 – Opět doma
Kapitola 29 – Zpátky v práci
Kapitola 30 – Tajná mise
Kapitola 31 – Hrůzy pátého podlaží
Kapitola 32 – Paranoia
Kapitola 33 – Podaří se nám uniknout?
Kapitola 34 – Všechno je ztracené
Kapitola 35 – Operace proniknutí
Kapitola 36 – Varování
Kapitola 37 – První boj
Kapitola 38 – Záchranná akce
Kapitola 39 – Uvidím ještě Auru?
Kapitola 40 – Šokující odhalení
Kapitola 41 – Smrt z výšky?
Kapitola 42 – Na útěku
Kapitola 43 – Starý konflikt
Kapitola 44 – Podaří se nám vrátit do Ariany?
Kapitola 45 – Z jezera do pekla
Kapitola 46 – Boj o srdce
Kapitola 47 – Dotyk smrti
Kapitola 48 – Když nebe dohořelo
Kapitola 49 – Chvíle oddechu
Kapitola 50 – Zpátky na Zemi
Kapitola 51 – Konec starého Medi-Borgu
Kapitola 52 – Domek za Mnichovem

Závěr
Doslov

Věnováno všem, kteří se odmítli spokojit s oficiálními odpověďmi a měli odvahu hledat pravdu i proti proudu.

KDO JSEM A CO DĚLÁM

Vždy jsem věřil, že svět má jen jeden povrch a jednu oblohu, dokud jsem poprvé nespatřil světlo, které nepřicházelo ze Slunce, ale z útrob Země. Tehdy jsem pochopil, že všechno, co jsem do té doby považoval za jistotu, byla jen tenká skořápka reality.

To světlo se nepodobalo žádnému z těch, jaká jsem dosud znal. Nebylo žluté ani bílé, spíše jemně perleťové, jako by pulzovalo dechem planety. Na okamžik jsem měl pocit, že země pode mnou žije, že se na mě dívá. A právě v této nepochopitelné záři se všechno změnilo.

Než se však dostanu k tomu, jak jsem ono světlo spatřil, musím se vrátit na začátek. Psal se rok 2036 a já ještě netušil, že svět, který jsem považoval za skutečný, je jen jeho nepatrnou částí.

Jmenuji se Johann Reichmann. Moje příjmení v překladu znamená „muž říše“ nebo „bohatý muž“. Je v tom jistá ironie, protože pocházím z obyčejné německé rodiny z univerzitního města Erlangen. Narodil jsem se a vyrůstal tam v malém domě s rodiči, kteří věřili, že vzdělání je klíčem k budoucnosti.

Můj příběh nezačal dobrodružstvím ani bojem o přežití. Začal v Mnichově na Ludwig-Maximilians-Universität, kde jsem vystudoval medicínu. Už během studia jsem se zaměřoval na neurochirurgii a na výzkum rozhraní mezi mozkem a počítačem – Brain-Computer Interface, zkráceně BCI.

Fascinovala mě možnost propojit lidský mozek s robotickými implantáty a vrátit tak lidem po těžkých úrazech schopnost pohybovat rukama či nohama. Po promoci jsem nastoupil na neurochirurgickou kliniku do specializační přípravy. Asistoval jsem při operacích, během nichž jsme implantovali elektrody přímo do mozku a propojovali je s vnějšími zařízeními.

V tomto prostředí jako by lidské tělo leželo mezi dvěma světy: biologií a technologií.

Pamatuji si jednoho pacienta po autonehodě. Několik prstů měl rozdrcených natolik, že běžná rekonstrukční chirurgie nestačila. Poškozené šlachy a cévy jsme obnovili pomocí mikroštěpů, zatímco chybějící části svalů nahradily miniaturní umělé pohony propojené s jeho nervy.

Když jimi poprvé pohnul, usmál se a řekl:

„Sice je necítím, ale dokážu je ovládat skoro jako svoje."

Tehdy jsem měl pocit, že jsem se stal svědkem zázraku. Výsledek vzbudil pozornost vedení kliniky i univerzity. Profesor nám gratuloval a rektor později ocenil celý tým za pokrok v implantační chirurgii.

„Tohle je výsledek, na který můžete být právem hrdí," řekl nám profesor. „Univerzita vám schválila i mimořádnou odměnu."

Peníze mě nezajímaly. Těšil mě výsledek – ta jiskra naděje v očích pacientů, kteří přišli o kus sebe a kterým jsme dokázali něco z toho vrátit.

Ne všechno však končilo vítězstvím.

Jednou pacient po zákroku náhle vykřikl. Tělo se mu prohnulo dozadu a začalo se zmítat v křečích, až

nakonec upadl do kómatu. Myslel jsem si, že mě z kliniky vyhodí.

Nevyhodili.

Pozdější rozbor ukázal, že implantované elektrody vyvolaly neočekávanou epileptickou aktivitu, kterou předoperační vyšetření nedokázalo odhalit. Vyšetřovací komise dospěla k závěru, že jsme neporušili žádný z platných postupů. Pacient se však už neprobral.

Pohled na jeho bezvládné tělo mě pronásledoval ještě mnoho nocí.

Na univerzitě jsme měli vlivné podporovatele. Zejména jednoho – Daniela Krohna, majitele společnosti Medi-Borg. Jeho firma se specializovala na implantace a biorobotiku. Krohn občas přicházel na univerzitu přednášet o budoucnosti medicíny a představovat nové výzkumné programy.

Jednou se nám svěřil:

„Sám jsem měl kdysi vážný problém. Po nehodě jsem měl ochrnutou levou ruku. Díky vaší klinice je dnes výkonnější než dřív."

Tvrdil, že si váží schopných lidí a podporuje nové technologie. Tehdy jsme mu věřili. Později jsem se dozvěděl, že univerzitní patenty kupoval pro svou firmu za směšné ceny.

Ale o tom později.

Nejdůležitějším člověkem v mém osobním životě byla Suzanne Bayerová, které všichni říkali Suzy. Byla archeoložka. Milovala historii a snila o tom, že odhalí skryté odkazy dávných civilizací.

Často mi říkávala:

„Johanne, věřím, že lidé kdysi žili na vyšší úrovni, než žijeme my dnes."

Já měl svou vlastní vizi – pomáhat lidem s postižením a vracet jim pohyb a nezávislost. Ona snila o minulosti. Tyto a jiné protiklady nás nerozdělovaly, ale naopak spojovaly.

A já Suzy miloval.

Chodili jsme na túry do Alp, které často končily v termálních lázních nebo saunách, a já si myslel, že naši společnou budoucnost nemůže nic narušit. Dodnes si pamatuji, jak její vlasy ve větru připomínaly divoké trávy pohupující se na horských loukách a jak se jí rozzářily oči, když našla v zemi byť jen kousek starého střepu.

Byl tu také můj nejlepší přítel Willi. Poznali jsme se už na gymnáziu. On se vydal cestou žurnalistiky a blogoval o společenských tématech, zatímco já jsem se ponořil do medicíny a robotiky.

Přesto jsme zůstali v kontaktu.

Pokrok na univerzitě pokračoval mílovými kroky. A stejně tak v Medi-Borgu.

Pan Krohn jednou přivedl pacienta s novými robotickými nohami, napojenými na zesílenou pánevní výztuhu a řízenými neurálním rozhraním. Muž dostal pokyn, aby skákal, tančil a předváděl různé pohybové sestavy.

Všichni v sále jsme byli ohromeni. To, co předváděl, by nezvládl ani vrcholový atlet. Každý jeho pohyb působil nelidsky přesně. Umělé končetiny pružily jako mechanismus z uhlíkového kompozitu, nikoli jako svaly a šlachy. Při skoku zaznělo tlumené cvaknutí, jako když stroj změní režim, a při dopadu se podlaha zachvěla pod jeho silou.

Při posledním výkopu však selhal bezpečnostní omezovač a robotická noha prorazila lehkou dělicí stěnu na okraji sálu. Ozval se výkřik, ale pacient se jen otřásl, jako by se nic nestalo.

Tehdy jsem si poprvé položil otázku, kde končí léčba a začíná záměrné vylepšování člověka. Už nešlo jen o navrácení ztracených schopností.

Byla to síla, kterou bylo možné použít i jinak.

Když pan Krohn začal s náborem absolventů, přihlásil jsem se. Nabízel nám přístup k technologiím, o jakých se univerzitním klinikám ani nesnilo, dobře placenou práci a možnost pokračovat ve vývoji oboru.

Přes všechny pochybnosti jsem tehdy věřil, že podobné technologie mohou zůstat ve službách medicíny – a že lidé jako já mohou dohlédnout na jejich bezpečné a etické využití.

Když mě přijali, cítil jsem se jako na vrcholu Mount Everestu.

Tehdy jsem ještě netušil, že právě tam, v Medi-Borgu, začíná moje cesta k jednomu z nejtemnějších tajemství, jaké si člověk dokáže představit.

MŮJ OTEC

Můj otec byl muž plný tajemství. Vystudoval geofyziku a specializoval se na průzkum hlubinných geologických struktur a podzemních prostor. Pracoval pro německou vládu v utajeném mezirezortním programu, o kterém se doma téměř nesmělo mluvit.

Často odjížděl s mezinárodními týmy do míst, kam se běžní lidé nedostanou – do uzavřených výzkumných zón v Antarktidě, do jedné z nejhlubších známých jeskyní v Gruzii nebo do podzemních komplexů pod tibetskou náhorní plošinou.

Když jsem byl ještě dítě, prosil jsem ho, aby mě jednou vzal s sebou. Nikdy se to však nestalo. Zůstal jsem doma s představami, které jsem si vytvářel z útržků jeho vyprávění. Představoval jsem si ledové jeskyně, v nichž se světlo láme do namodralých odlesků, nebo temné chodby, kde každý zvuk zní jako ozvěna jiného světa.

Chtěl jsem mu říct:

„Otče, ani nevíš, jak toužím po tom, abychom jednou něco objevili spolu."

Nikdy jsem to však nevyslovil. Bolest z toho jsem potlačil.

Až když byl v důchodu, jednou se mi při skleničce šnapsu otevřel.

„Johanne, promiň, že jsem tě nikdy nevzal s sebou. Trápí mě ještě něco. Nemůžu ti prozradit konkrétní místa, jména lidí ani to, co jsme přivezli.

Zavázal jsem se k celoživotní mlčenlivosti. Ale můžu ti říct, k čemu jsem během těch let dospěl."

„Tak mi to alespoň naznač," prosil jsem ho.

Jen se smutně pousmál.

„Spoustu věcí před námi skrývají."

„Kdo?"

„Mocní tohoto světa. Viděl jsi ten starý film *Planeta opic*?"

„Vím… Opice vládnou ostatním a záměrně nechtějí, aby někdo poznal skutečnou minulost."

„Přesně tak. Naše společnost se světu z toho filmu podobá víc, než si připouštíme. Úzká vládnoucí skupina rozhoduje, co se ostatní smějí dozvědět o minulosti. Nechce, abychom věděli, že před námi mohla existovat civilizace mnohem vyspělejší než ta dnešní."

Cítil jsem, že každé jeho slovo je obalené vrstvami zkušeností, které ani já nedokážu obsáhnout. Poslouchal jsem ho se směsí údivu a podráždění.

„Otče, mýlíš se! Naše univerzity zkoumají všechno svobodně. Vývoj jde dopředu neuvěřitelným tempem. To, co říkáš, je absurdní a neopodstatněné."

Tehdy zvýšil hlas.

„Johanne! Ty vaše univerzity nevědí ani hovno! Všechno, co vám dovolí vědět, je předem filtrované. Pravda je překroucená, aby lidé zůstali v nevědomosti a pod kontrolou."

„A kdo tedy vlastní ty zázračné technologie? Kdo nás řídí?" zeptal jsem se ironicky.

Otec se na mě podíval pohledem, který mě zarazil. Jeho oči pronikaly přímo do mé mysli, jako by odhalovaly všechny moje pochybnosti a strachy.

„Na Zemi s námi žijí i jiné civilizace. Jsou mnohem vyspělejší než my. A naši mocní jim slouží, nebo se alespoň snaží získat jejich přízeň a využít jejich znalosti ve svůj prospěch. Tvoje vynálezy, ty vaše implantáty… Ve srovnání s tím jsou to jen dětské hračky."

Nevěděl jsem, jestli se mám smát, nebo se zlobit.

„Kdyby to byla pravda, už dávno by se na to přišlo. Pravda se přece nedá skrýt. A upřímně, měl bys méně pít."

Tehdy přidal svůj poslední argument.

„A odkud si myslíš, že nacistické Německo získalo podněty k tak rychlému vývoji raket V-2, proudových motorů a naváděných zbraní? Myslíš si, že všechny ty technologické skoky vznikly jen náhodou? Neříkám, že ty stroje někdo postavil za ně. Někteří lidé v režimu však získali znalosti, které výrazně předběhly svou dobu."

Odmlčel se a zadíval se do skleničky.

„Ale nedostali je zadarmo. Zaplatili zlatem a miliony lidských životů."

Jeho závěr zněl jako výstraha, která měla přesahovat do celého mého života. Z té debaty se mi udělalo nevolno a cítil jsem, jak ve mně roste hněv. Už jsem to nechtěl poslouchat.

Tehdy jsem ho odmítl.

O několik let později, když otec umíral, šly všechny naše hádky a pochybnosti stranou. Držel jsem ho za ruku a cítil, jak pomalu odchází. Jeho dlaň byla stále teplá. A přestože slábla, jako by v sobě ještě nesla celý jeho život.

V hlavě se mi promítaly obrazy: otec jako mladý a veselý muž, jako starostlivý rodič i jako člověk, s

nímž jsem se tolikrát hádal. A přesto jsme se vždy dokázali obejmout a odpustit si.

„Synu," řekl slabým hlasem, „asi jsem ti mohl být lepším otcem."

Na chvíli zavřel oči a těžce se nadechl.

„Chci ti však něco zanechat."

S dlouhými přestávkami, během nichž sbíral sílu, mi začal vyprávět o expedici do jeskynního systému nedaleko Medžugorí v Bosně. Nikdo tehdy nepočítal se seizmickým otřesem, který je zastihl hluboko pod zemí. Část tunelu se zřítila a jen o vlásek je nezasypala.

Otec tam prý našel těžce zraněného muže. Umíral. S posledními zbytky sil si sundal z krku přívěsek s průsvitným krystalem a podal mu ho.

Zašeptal:

„Střež ho. Patří staré civilizaci. Je to klíč – klíč k srdci pyramidy. Ten, komu patří, si pro něj přijde."

„Nikdo si pro něj nikdy nepřišel," pokračoval otec. „A tak jsem ho střežil sám. Možná jsem chránil já jeho. A možná celou tu dobu chránil on mě."

Jeho prsty se sevřely kolem mé ruky.

„Teď ho dávám tobě."

Podal mi přívěsek.

Bylo mi do pláče. V té chvíli jsem si ho ani pořádně neprohlédl.

„K čemu mi je, když ztrácím otce?" pomyslel jsem si.

Teprve po pohřbu jsem přívěsek vyndal a dlouho ho držel v dlani. Cítil jsem z něj zvláštní vibraci, jako by se v tom malém průsvitném kameni ukrývala vzpomínka na celý otcův život a na všechna tajemství, která si s sebou nesl.

Nejprve se mi udělalo nevolno a zatočila se mi hlava. Potom se z kamene začalo šířit zvláštní teplo, které mě pomalu uklidňovalo.

Možná to byl jen pocit vyvolaný vzpomínkou na otce.

Ale něco hluboko ve mně vědělo, že je v tom víc.

Od té chvíle jsem přívěsek nosil u sebe. Tvrdil jsem si, že je to pouze památka na otce, ale pokaždé, když jsem si ho chtěl odložit do zásuvky, něco mi v tom zabránilo.

Mám ještě mámu. Stále žije v našem domě na předměstí Erlangenu. Překonala rakovinu, a právě proto se o ni bojím o to víc. Každé její slovo vnímám jako vzácný dar – jako připomínku, že je stále se mnou a že na světě ještě žije někdo, koho mohu oslovit „máma“.

MEDI-BORG

Pracoval jsem v Medi-Borgu a každý den jsem se těšil do práce. Měl jsem pocit, že jsem součástí něčeho velkého a přelomového. Přicházeli k nám lidé s vážnými pohybovými nebo smyslovými omezeními a my jsme jim vraceli to, co považovali za navždy ztracené – schopnost samostatně se pohybovat a žít plnohodnotnější život.

Každý úsměv pacienta, který po dlouhé rehabilitaci poprvé uchopil vidličku nebo pohnul prsty, mě naplňoval hrdostí. V takových chvílích jsem měl pocit, jako bych stál na prahu zázraku.

Klinickou část Medi-Borgu vedl doktor Markus Ruppert, zkušený neurochirurg a můj přímý nadřízený. V prvních letech působila firma jako přísně řízené zdravotnické zařízení. Každý experimentální zákrok musela schválit interní etická komise a pacienti před operací procházeli dlouhou řadou neurologických a psychologických vyšetření.

Největší novinkou byla neurální rozhraní – bioelektronické implantáty nové generace, které jsme zaváděli do motorických oblastí mozku nebo k hlavním nervovým drahám. Jejich procesory dokázaly rozpoznávat vzorce nervové aktivity spojené se zamýšleným pohybem a převádět je na příkazy pro umělé končetiny.

Kybernetické protézy byly vyrobené z lehkých uhlíkových kompozitů, titanových spojů a keramických izolačních vláken. Nereagovaly už pouze na jednoduché nervové impulzy. Jejich řídicí

systémy se postupně učily rozpoznávat samotný pohybový záměr pacienta.

Každý signál mozku se proměňoval v pohyb s přesností, jakou předchozí generace protéz nedokázaly nabídnout.

Nejčastěji jsme pacientům implantovali robotické ruce a nohy, upevněné přímo ke kostnímu lůžku a propojené se zbytkovými nervovými drahami. Bezpečnostní omezovače bránily tomu, aby síla protézy poškodila klouby, kosti nebo páteř pacienta. Přesto trvalo celé měsíce, než se člověk naučil novou končetinu přesně ovládat.

Pacient sice necítil dotek stejně jako přirozenou rukou, ale tlakové senzory mu dokázaly zprostředkovat alespoň základní vjem kontaktu. Mohl se obléknout, najíst, zvedat předměty, a po důkladném výcviku dokonce řídit automobil.

Byla to svoboda, kterou by ještě před několika lety nikdo nepovažoval za možnou.

Když jsem sledoval pacienty, jak znovu vstávají na nohy a dělají opatrné první kroky, jak si umělými prsty zapínají knoflík nebo zvedají sklenici vody, měl jsem pocit, že se hranice mezi člověkem a strojem pomalu stírá.

Byl jsem svědkem jejich znovuzrození. Zároveň jsem však vnímal znepokojivý posun. Technologie se začínala dotýkat samotné podstaty člověka.

Později jsme začali testovat také optické implantáty. Miniaturní kamery propojené se zrakovým nervem a zrakovou kůrou dokázaly obraz digitálně přiblížit nebo zvýraznit drobné detaily. Nebylo to stejné jako přirozený zrak. Někteří

pacienti trpěli bolestmi hlavy, výpadky obrazu nebo dočasnou ztrátou prostorové orientace.

Následovaly sluchové implantáty s rozšířeným spektrem vnímání. Zachycovaly velmi vysoké frekvence a převáděly je do rozsahu, který se mozek dokázal naučit interpretovat.

Jeden z pacientů po dlouhé kalibraci slyšel bzučení elektrických rozvodů, tlukot vlastního srdce a jako zvláštní posunutý tón dokonce i ultrazvukové signály, které běžně vnímají pouze některá zvířata.

Každá inovace vypadala jako malý zázrak. Její nedokonalosti a vedlejší účinky nám však připomínaly, že jsme teprve na začátku nové éry medicíny.

V suterénech budovy se ovšem odehrávalo něco jiného.

Krohn, náš ředitel a majitel, tam udržoval uzavřený tým výzkumníků. Oficiálně v podzemí sídlilo oddělení chráněného vývoje, které pracovalo s technologiemi podléhajícími průmyslovému a státnímu utajení.

Přístupové výtahy vyžadovaly zvláštní biometrickou autorizaci. Naše běžné zaměstnanecké karty v nich nefungovaly.

O práci vývojářů se téměř nemluvilo. Jako by existovali pouze ve stínech.

Veškeré technické dotazy jsme směli posílat pouze prostřednictvím zabezpečeného interního systému. Přímý kontakt s vývojáři z chráněného oddělení byl zakázán a do jejich prostor jsme neměli přístup.

Jednou jsem udělal chybu.

U jednoho z pacientů se během synchronizace neurálního rozhraní s kybernetickou protézou objevila zpětná elektrická stimulace a opožděné, nekontrolované pohyby. Vnější řídicí jednotku jsme okamžitě deaktivovali, ale nepravidelná aktivita implantátu pokračovala. Hrozilo poškození okolní nervové tkáně.

Ruppert byl právě na několikadenním lékařském kongresu a moje naléhavé žádosti o technickou konzultaci zůstávaly bez odpovědi.

V obavě o pacienta jsem se rozhodl obejít předepsaný postup a jít rovnou za Krohnem.

Jeho sekretářka Júlia právě nebyla na svém místě. Zaklepal jsem, ale nečekal na odpověď a vstoupil.

V kanceláři stál Krohn.

Naproti němu se tyčil vysoký, štíhlý muž v dokonale padnoucím šedém obleku. Krohn ho oslovil neobvyklým jménem – Xanak.

Mohlo mu být kolem čtyřiceti. Jeho dokonale hladká tvář neprozrazovala jedinou emoci. Působil chladně a sebejistě jako člověk, který přesně ví, co chce, a nikdy nepochybuje, že to dostane.

Oči mu zakrývaly tmavé brýle. Přesto jsem cítil jeho pohled – pohled, který se nezastavoval na povrchu.

Krohn zařval hlasem, jaký jsem u něj nikdy předtím neslyšel:

„Co tu děláš?! Okamžitě vypadni! A dnes už se nevracej!“

Zůstal jsem stát, jako by někdo vypnul všechny příkazy vedoucí z mého mozku do těla.

V tom okamžiku si cizinec sundal brýle.

Jeho oči nebyly lidské.

Černé zorničky zabíraly téměř celou plochu duhovek a ani v ostrém světle kanceláře se nestáhly. Jejich okraje se nepatrně vlnily, jako by v nich proudila tmavá tekutina.

Měl jsem pocit, že ve mně vidí všechno, co jsem kdy skrýval.

Tělo mi ztuhlo. Nedokázal jsem pohnout nohama ani promluvit. Tlak v hlavě se změnil v prudkou bolest. Nemohl jsem se nadechnout a měl jsem pocit, že mi každou chvíli praskne lebka.

Po zádech mi stékal studený pot.

Celá místnost ztichla. Světlo se najednou zdálo bledší, křehké a zmatené.

Viděl jsem, jak Krohn od Xanaka přebírá tmavou matnou schránku. Její povrch neodrážel světlo, ale jako by je pohlcoval. Když se jí Krohn dotkl, prsty se mu zachvěly a z tváře mu na okamžik zmizela barva.

Nedokázal jsem si vysvětlit proč, ale z předmětu vyzařoval stejný chladný tlak, jaký ve mně vyvolával Xanakův pohled.

Tehdy jsem ještě netušil, co schránka obsahuje ani odkud pochází. Její obraz se mi však nesmazatelně vryl do paměti.

Vtom se do kanceláře vrátila Júlia.

„Pane Reichmanne! Ven! Okamžitě ven, sem nesmíte!“ téměř vykřikla.

Xanak si pomalu nasadil brýle.

Tlak v mé hlavě ustoupil a já se znovu dokázal nadechnout.

„A… ano. Už jdu,“ vykoktal jsem.

Večer jsem ležel na posteli a přehrával si celý výjev znovu a znovu.

Proč se Krohn tak rozzuřil? Kdo byl ten cizinec? A co to bylo za pohled, který mě na několik okamžiků zcela ochromil?

Byl jsem jen vyčerpaný? Postihl mě náhlý neurologický záchvat? Nebo se na mě ten muž skutečně podíval očima, které do tohoto světa nepatřily?

Před očima se mi neustále objevovaly stejné obrazy – blednoucí světlo, tmavá schránka a oči, které nebyly lidské.

Srdce mi bilo tak prudce, že jsem cítil každý jeho úder.

Od toho dne jsem si začal všímat věcí, které mi dříve unikaly.

Krohn se změnil. Vypadal vyčerpaně a jeho oči působily prázdně. Jeho nálady se střídaly bez zjevné příčiny. Jednou mluvil tiše a nepřítomně, jindy vybuchoval kvůli maličkostem.

Na společné poradě na nás náhle začal křičet:

„Klinická divize utrácí příliš mnoho peněz a firma je v červených číslech! Zkrátíte dobu zákroků, zvýšíte počet implantací a přestanete zpochybňovat každé rozhodnutí vývojového oddělení. Jinak celou klinickou část zavřu. Rozumíte mi?!“

Pracoval jsem až do vyčerpání, někdy i čtrnáct hodin denně. Pomalu jsem ztrácel pojem o čase.

V hlavě mi však stále zněla stejná otázka:

Kdo byl muž s podivnýma očima – a co se skrývalo v té schránce?

Tehdy jsem ještě nevěděl, kdo Xanak skutečně je. Byl jsem si však jistý, že jsem se poprvé setkal s něčím, co nepatřilo do světa, který jsem znal.

Až mnohem později jsem se dozvěděl, že bytosti jeho druhu si říkají Archonti.

Xanak byl jedním z nich.

Od té chvíle se můj pohled na svět začal měnit. Realita, kterou jsem do té doby znal, se stávala pouze částí mnohem širšího a temnějšího obrazu.